

[Hans Kjær.]

Økonomiministeren var i et svar ikke til mig, men til anden side, inde på betragtninger om, at det ville være uklogt for regeringen allerede nu at tage spørgsmålet om de kommende overenskomstforhandlinger op. Selv om det ikke var et svar til mig, kan jeg da ikke tilbageholde en bemærkning om, at jeg synes, det ville være uklogt, hvis regeringen ikke tog det op, og jeg skal henvise til vort forslag om at etablere et kontaktorgan, sådan at man virkelig kan få gennemdrøftet disse ting i rimelig god tid, for vi ved jo alle sammen godt, at når man kommer til den fase, hvor en overenskomstforhandling brænder på, så er man for sent på det. Hvis man vil prøve på at udøve en indflydelse for at etablere et samarbejde om at bringe falsk pengekraft væk til fordel for en realøkonomisk stigning, der kan bæres af produktionen, så må spørgsmålet tages op. medens tid er, og det vil jeg igen opfordre regeringen til at gøre.

Må jeg så til sidst sige, at hr. Poul Dams lidt truende afslutning med erindringer om den historiske dag får mig til at minde hr. Poul Dam om, at regeringen i den mest betydningsfulde sag forventelig — morgendagen vil vel bekræfte det — har sin parlamentariske støtte i den side af salen, som efter hr. Poul Dams mening kun venter på, at regeringen skal snuble.

Jeg vil opfatte økonomi- og budgetministerens udtalelser om en indsats ikke alene i forhold til finanslovsforslaget, men også i forhold til de budgetoverslag, som vi nu må vente på, og som vi får lejlighed til at vende tilbage til, som et positivt udgangspunkt, og det tilsagn, som jeg på mit partis vegne gav om medvirken i finansudvalget for at søge enighed eller flertal for besparelser, der bringer det foreliggende finanslovsforslag bedre i overensstemmelse med de økonomiske realiteter, end det efter vor opfattelse er i den foreliggende form, var ikke et forsøg på benspænd. Det var fra vor side et tilbud om realistisk samarbejde på dette økonomiske område, men forudsætter selvsagt en tilsvarende samarbejdsvilje også hos regeringen.

Damsgaard: Finansudvalgets højtærede formand, socialdemokratiets ordfører, sagde, og det vil jeg gerne citere, at det var afgø-

rende nødvendigt for den nye regering at skabe tillid i udlandet på baggrund af det for store underskud på betalingsbalancen.

Ja, det er et for stort underskud, og det har været for stærkt voksende igennem alle 1960ernes år, det vil jeg gerne skrive under på. Men udtalt mistillid til dansk økonomi har der mig bekendt ikke været hverken i fællesmarkedsforhandlingerne eller andetsteds. Jeg gør opmærksom på, at det jo ikke har voldt økonomiministeren nogen som helst vanskeligheder at skaffe de udenlandske lån, som er optaget i den seneste tid. Uden besvær, har jeg forstået, har man kunnet optage på ganske gunstige vilkår 100 mill. dollars-lånet og er i fuld gang med og på lige så gode vilkår at optage også 50 mill. dollars-lånet. Derfor synes jeg, det er forkert — men det har man jo gjort hele vejen de sidste måneder — at prøve på at male alle dem, der havde ansvaret før folketingsvalget, før regeringsskiftet, sorte og gøre situationen fuldstændig sort for selv at kunne fremtræde helt hvide.

Betalingsbalanceunderskuddet er en gammel sag. Vi har alle part deri, og at prøve at stille det op på den måde, at der er mistillid til dansk økonomi nu ved indgangen til en ny socialdemokratisk regeringsperiode, det vil jeg gerne tilbagegive; det er ingen nytte til.

Der er ikke denne mistillid til Danmark ude i verden. Jeg mener endda at have hørt af de særlig kyndige, at Danmark er et fint papir. Vil økonomiministeren ikke bekræfte ud fra sine låneforhandlinger, at Danmark er et fint papir, og at man har tillid til dansk økonomi? Det synes jeg vi har grund til måske at bestyrke hinanden i troen på. Alligevel gennemtvinger den nuværende regering en undtagelseslovgivning, særtolden, der er i strid med EFTA-aftalen og i strid med GATT-aftalen. På den måde skal man i hvert fald nok få sat fokus på den danske krone, hvis det er det, man er særlig interesseret i.

At denne regerings første handling med særtolden så samtidig betød en genskabelse af en toldgrænse i Øresund, det kan da vist heller ikke være særlig venligt hverken over for erhvervene, som alle påberåber sig at være særlig venlige over for, eller det nordiske eller det videre europæiske samarbejde. Jeg mener, at særtolden — det behøver jeg